

A Magyar Kultúra Napján, az Erdélytől Magyarországon át San Diegoig vezető úton szegődhetett Bács Ferenc társául a közönség január 22-én este. Hogyan is kerülök ide? – tette fel mintegy önmagának is a kérdést Bács Ferenc előadójestjének kezdetén a művelődési ház dísztermében.

Válaszában nem csak szoboszlói látogatásának időszerűsége, hanem művészi útjának stációi is benne foglaltak. Az idén 75. évét töltő érzékeny és elegáns színész, Jászai Mari-díjas, érdemes művész 1977-ben, több éves várakozás után költözött az anyaországba. Mi vezérelte döntésében, megszenvedte-e később elhatározását, életének milyen fontos állomásai voltak,

Írta: Barackka

2011. február 03. csütörtök, 20:14

---

hogyan alakult pályája, - erről hallhattunk bevezetőben, amit irodalmi művekből válogatott hangos jegyzetei követettek.

Kolozsvár, Marosvásárhely, majd Miskolc, Győr, a Vígszínház, a József Attila és persze a Nemzeti. De most nem szerepeiből válogatott, nem szavalt, sanzonokat sem énekelt, hanem a számára fontos olvasmányokból kiválasztott részleteket olvasott föl. Vallomást Kós Károlytól a szülőföldről, Móra Ferencről az anyanyelvről, keserű-édes történetet, Kishont tollából. Írásokat a megvásárolhatatlan és mégis megszerezhető emberi csodáról, ami velünk születik, de, csak ha kezdetektől részesülünk benne, akkor az igazi. A szeretetről, ami tanítható, tanulható, átörökíthető, gazdagodhat, kimutatható és kimondhatatlanul fontos. Végül eredeti székely humor, kis góbéság volt az ajándék Tamási Árontól, s néhány székely vicc, köztük egy nekünk címzett is. „Áll a pataokban a székely, s kérdi társától: Te, Gergő, jó lesz ez, reumának? Hogyné, én is itt kaptam...”

www.szineszokorok.hu